

Az autótaxi.

Alig volt közintézmény, melyet akkora türelmetlenséggel várt volna a főváros közönsége, mint az autótaxit. Ettől várta mindenki, hogy megszűnnek azok a bajok, mizériák, melyek elkeserítik a szerencsétlen fővárosi ember életét. Azt hitte mindenki, hogy a bérkocsisok ezentúl nem az ember idegrendszerén, hanem az aszfalton hajtanak, s megszűnik az az autokrata gög, mellyel a kétfogatuak lóhajtói megtagadják a fuvart. Mert jön az autótaxi, mely sima egyszerűséggel röpi az embert Óbudáról Kőbányára, vagy a Kelenföldről Ujpestre. És még hozzá olcsón. A soffőr udvarias lesz, mint a francia társadalmi drámák livrés inasa, a ki boldog, ha nem kell unalmasan ácsorogni a *standon*.

Efféle illúziók fűződtek az autótaxihoz, mely a pesti közlekedés primadonnája lett. A legkeresettebb, legbecettebb közlekedő eszköz, melyért versenyeztek a régi konflisutasok s formális csatákat vívtak a sokidejűek. Ez így is volt. Az első napokban, a ki csak tehette, taxin járt, azonban egy hét múlva, fanyalogva ugyan, de visszatért a konflisához.

Már az első fuvar után kilünt, hogy az autótaxi lehetetlenül drága. Ötven százalékkal drágább, mint a konflis és harmincöttel, mint a kétfogatú bérkocsi. Igaz, hogy gyorsabban közlekedik, de ez a szolgáltatása éppen nincsen arányban a teljesített fizetéssel. Azok, a kik nem szórakozásból, hanem kényszerűségből ülnek kocsira, kénytelenek visszatérni a jóval olcsóbb bérkocsisához. Már pedig az utasok nagyobb százaléka ezek sorából kerül ki. Érthető tehát, ha az autótaxik használatlanul vesztegelnek állóhelyükön.

A kocsis-mizériák, melyek annyira jellemzik a pesti közlekedést, éppenséggel nem szűntek meg a taxinál. Ezt fényesen bizonyítják a következő példák: A minap a Gizella-téren veszteglő taxihoz odalép egy férfi.

— Szabad maga? — kérdezi a soffőrt.

— Hova kérem?

— A fogaskerekűhöz.

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.87

Hely

Idő

" 1913'

Személy

Helyszám

Szerző

Cím *Az autótaxi.*

Forrás:

Esti ujság.

Pop.

1913. VIII/2

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

— VISSZA IS:

— Nem. Csak odáig.

A kocsis, a ki diskusszió közben leszállt az ülésről, visszaült helyére és a világ legtermészetesebb hangján válaszolta:

— Odáig nem lehet. Csak oda és vissza. El vagyok foglalva.

A megrendelő rendőrrel fenyegetőzött, mire a soffőr a legtermészetesebb megoldást választotta. Elindította a gépet s az ujjongó túlköléssel tünt el a Váci-utca palotásora között.

Egy másik eset a borraivaló kérdéssel beszél. Egy fővárosi ügyvéd hazaszállítatja magát taxin budai lakására. Kifizette, a mit a taxaméter mutat. Nem volt aprópénze, így csak harminc fillért juttatott a soffőrnek, a kit ott hagyott. Belép a kapu alá, a mikor utána szól a soffőr:

— Nagyságos ur! Nagyságos ur! Harminc fillérrel többet tetszett adni. Nem akarom, hogy ilyen nagy pénzzel károsodjék!

Ilyen kis csaták, ütközetek dülnek a taxi és a közönség között s a taxik legnagyobb része ezért áll üresen. A közönség rájött, hogy a primadonna nem érdemli meg a tapsot, tehát elfordul tőle. De kifütyülni nem meri. Mert ez is hozzátartozik a pesti ember természetrajzához. Inkább eltűr akármit is, de nem szereti, ha mások tőle türenek . . . Egy kiábrándult utas.